

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 149/2019-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Lašákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 9/2018 a jeho uznesením z 29. novembra 2018 a namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 30/2016 a jeho uznesením zo 14. septembra 2016 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 a jeho uznesením z 15. decembra 2009 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 7. mája 2019, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 9/2018 a jeho uznesením z 29. novembra 2018 a namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 a 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) a c) dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 30/2016 a jeho uznesením zo 14. septembra 2016 v spojení s postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 a jeho uznesením z 15. decembra 2009.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Mestský súd Brno, Česká republika vydal 30. októbra 2009 pod sp. zn. 70 Nt 4819/2009 na sťažovateľa európsky zatýkací rozkaz pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin vraždy podľa vtedy v Českej republike platného a účinného znenia ustanovenia § 219 zákona č. 160/1961 Sb. Trestní zákon. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Ntc 5/2009 z 15. decembra 2009 rozhodol, že sa podľa vtedy platného a účinného znenia ustanovenia § 21 ods. 3 zákona č. 403/2004 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“) európsky zatýkací rozkaz vykoná, a teda sťažovateľ bude vydaný na trestné stíhanie do Českej republiky. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal priamo na verejnom zasadnutí sťažnosť, ktorú 16. decembra 2009 písomne odôvodnil. Následne bol 21. decembra 2009 na trestné stíhanie do Českej republiky vydaný.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ dôvodí: „KS BA mi dňa 16. 12. 2009 doručil písomne odôvodnené vyhotovenie uznesenia o výkone EZR na ktoré dňa 17. 12. 2009 vyznačil právoplatnosť na dňa 15. 12. 2009 a vykonateľnosť na dňa 16. 12. 2009 a to všetko napriek skutočnosti, že som si na verejnom zasadnutí konané dňa 15. 12. 2009 ponechal lehotu na vyjadrenie sa k opravnému prostriedku, ktorý som aj následne 16. 12. 2009 podal.“ V ústavnej sťažnosti namieta, že bol na trestné stíhanie do Českej republiky vydaný nezákonne, pretože rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 2 Ntc 5/2009 z 15. decembra 2009 nebolo v čase vydania jeho osoby právoplatné a ani vykonateľné, a to vzhľadom na skutočnosť, že voči predmetnému rozhodnutiu uplatnil sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, ktorý mal podľa vtedy platného a účinného ustanovenia § 21 ods. 6 zákona o európskom zatýkacom rozkaze odkladný účinok, pričom o tejto sťažnosti nebolo v čase jeho vydania ešte rozhodnuté. S touto skutočnosťou spája sťažovateľ aj námietku porušenia jeho základných práv na právnu pomoc a na obhajobu, keďže podľa jeho vyjadrenia po vyznačení právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia krajského súdu o vydaní sťažovateľa na trestné stíhanie došlo k zrušeniu jemu pôvodne ustanoveného obhajcu, a teda počas celého konania o ním uplatnenej sťažnosti, ktorú proti predmetnému rozhodnutiu podal, nebol zastúpený obhajcom i napriek skutočnosti, že v jeho prípade boli s odkazom na ustanovenie § 19 zákona o európskom zatýkacom rozkaze dané dôvody povinnej obhajoby.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že o sťažnosti sťažovateľa, ktorú proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Ntc 5/2009 z 15. decembra 2009 uplatnil, rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tost 30/2016 zo 14. septembra 2016, a to tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. a) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol ako neprípustnú s odôvodnením, že sťažovateľ neuplatnil žiaden zo zákonom o európskom zatýkacom rozkaze definovaných dôvodov, pre ktorý by mohlo dôjsť k odmietnutiu vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu. O dovolaní sťažovateľa uplatnenom proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 30/2016 zo 14. septembra 2016 rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 TdoV 9/2018 z 29. novembra 2018, ktorým dovolanie podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku odmietol, dôvodiac skutočnosťou, že dovolanie bolo uplatnené

proti takému rozhodnutiu, ktoré nepatrí do zákonom vymedzenej skupiny rozhodnutí, proti ktorým je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 30/2016 zo 14. septembra 2016 predkladá námietku „*nezákonného zloženia senátu*“, v rámci ktorej v konkrétnosti dôvodí takto: „*Sudkyňa JUDr. Gabriela Šimonová rozhodovala a konala o mnou podanej sťažnosti ako predsedníčka senátu NS SR pod sp. zn. 3Tost v roku 2016 a zároveň v súvislosti s tou istou sťažnosťou zo 16. 12. 2009 konala ešte v roku 2010 ako predsedníčka Krajského súdu v Bratislave s odkazom na Spr. 3044/2010 z 29. 1. 2010, Spr. 3044/2010 z 31. 5. 2010, Spr. 3044/2010 zo 7. 10. 2010. Predmetnú skutočnosť som v čase rozhodovania NS SR nemohol namietat', nakoľko sa jedná o novú, resp. o skutočnosť, ktorá nebola vopred známa v pôvodnom konaní a zároveň som uvedený právny stav nemal s kým konzultovať, keďže rozhodnutím KS BA z 15. 12. 2009 došlo k protizákonnému zrušeniu môjho ustanoveného obhajcu JUDr. Illášová. V danom prípade NS SR zo 14. 9. 2016 pod sp. zn. 3 Tost 30/2016 sa jedná o nezákonné rozhodnutie, kde predsedníčka JUDr. Gabriela Šimonová mala postupovať v zmysle § 31 ods. 3 Tr. por. a nie o mojej sťažnosti rozhodovať po 6 rokoch a 10 mesiacoch v nezákonnom zložení senátu 3Tost so sudcom, ktorý mal byť z rozhodovania a konania vylúčený.*“

6. V nadväznosti na všetky uvedené skutočnosti sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje aj námietku porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pred krajským súdom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 a v konaní vedenom pred najvyšším súdom pod sp. zn. 3 Tost 30/2016, a dôvodí, že,„... v konaní o EZR od roku 2009 až doposiaľ t. j. do roku 2019 ešte stále není o výkone EZR a vydaní mojej osoby na trestné stíhanie do ČR vedené na KS BA pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 právoplatné a vykonateľné rozhodnutie“.

7. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ predkladá námietku porušenia jeho základného práva na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom aj vo vzťahu k rozhodnutiu dovolacieho súdu. V konkrétnosti na tomto mieste argumentuje: „*O podanom dovolaní z 20. 9. 2018 rozhodoval NS SR dňa 29. 11. 2018, sp. zn. 1 TdoV 9/2018 v zložení senátu*

z predsedu senátu JUDr. Libora Dulu a sudcov JUDr. Štefana Michalíka, JUDr. Petra Paludu, JUDr. Petra Szaba a JUDr. Františka Moznera, ktorý rozhodol, že dovolanie podľa § 382 písm. f) Tr. por. odmieta. Podľa § 31 ods. 3 Tr. por. je sudca vylúčený z rozhodovania na súde vyššieho stupňa ak sa zúčastnil rozhodovania na súde nižšieho stupňa a naopak. V tomto prípade NS SR pod sp. zn. 1 TdoV 9/2018 je sudca JUDr. Štefan Michalík, ktorý rozhodoval ako predseda senátu NS SR pod sp. zn. 6 Tost 38/2016 zo 7. 10. 2016 a pod sp. zn. 6 Tost 44/2016 zo 4. 1. 2017 o mnou podanej sťažnosti z 27. 7. 2016 proti KS BA z 15. 12. 2009, sp. zn. 2 Ntc 5/2009 vo veci prietáhov v súdnom konaní, kedy vydal Opatrenie s konštatovaním prietáhov v konaní, resp. existenciu prietáhu v konaní na KS BA pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 na čo sa v podanom dovolaní poukazovalo na strane 4, a zároveň s tou istou vecou konal a rozhodoval aj ako člen senátu NS SR dňa 29. 11. 2018 pod sp. zn. 1 TdoV 9/2018 vo veci dovolania. V tomto prípade NS SR pod sp. zn. 1 TdoV 9/2018 je sudca JUDr. František Mozner, ktorý rozhodoval ako člen senátu NS SR pod sp. zn. 2 Tost 41/2017 z 28. 11. 2017 o mnou podanej sťažnosti z 25. 9. 2017 proti KS BA, sp. zn. 2 Ntc 5/2009 vo veci prietáhov v súdnom konaní, kde mnou podanú sťažnosť NS SR pod sp. zn. 2 Tost 41/2017 podľa § 55 ods. 5 písm. a) Tr. por. zamietol na čo vo vyjadrení KP BA z 12. 10. 2018 pod sp. zn. 2 KPt 115/09/1100-33 k dovolaniu prokurátora na strane 2 poukazuje aj na rozhodnutie NS SR 2 Tost 41/2017, a zároveň s tou istou vecou konal a rozhodoval aj ako člen senátu NS SR dňa 29. 11. 2018 pod sp. zn. 1 Tdo V9/2018 vo veci dovolania.“

8. Sťažovateľ v závere ústavnej sťažnosti hodnotí dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu ako nezákonné, prezentujúc toto svoje stanovisko: *«S poukazom na porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 2 ods. 7 Tr. por. opierajúc sa o čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru (kde spravodlivý proces predstavuje celé jadro Dohovoru) a odkazom na rozhodnutie NS SR pod sp. zn. 5 Tdo 31/2017, ktorý názorne konštatuje úspešnosť uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. „Pokiaľ ide o porušenie zákona v tejto súvislosti NS SR už stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a vážnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku.“* Z uvedeného

je zrejme, že aj toto uplatňovanie dovolacieho dôvodu v podanom dovolaní z 20. 9. 2018 bolo opodstatnené a spôsobilé na dovolacie konanie pred NS SR, aby došlo k náprave mnou uvádzaných a podložených porušení zákonov a práv v predchádzajúcich konaniach.»

9. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 9/2018 a jeho uznesením z 29. novembra 2018 a jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 a 2 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) a c) dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 30/2016 a jeho uznesením zo 14. septembra 2016 v spojení s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 a jeho uznesením z 15. decembra 2009, označené rozhodnutia zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

10. Vec sťažovateľa bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Lajosovi Mészárosovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu uplynulo 16. februára 2019. Preto v súlade s čl. X bodom 2 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec prerozdelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu) a sudcovia Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

II.

11. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

14. Ústavný súd podľa ustanovenia § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ustanovení § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v ustanovení § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa ustanovenia § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

15. Ťažiskovou otázkou ústavnej sťažnosti sťažovateľa, od ktorej sa odvíja aj ďalšia nadväzujúca argumentácia, je námietka sťažovateľa o nezákonnom postupe krajského súdu v súvislosti s vykonaním európskeho zatýkacieho rozkazu, keď bolo pristúpené k realizácii vydávacieho rozhodnutia predtým, ako bolo rozhodnuté o sťažovateľom uplatnenej sťažnosti majúcej v zmysle relevantnej právnej úpravy odkladný účinok.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 a jeho uznesením z 15. decembra 2009

16. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde je návrh na začatie konania neprípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

17. Z evidencie rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ už v minulosti podal ústavnému súdu ústavnú sťažnosť, obsahom ktorej bola identická námietka smerujúca proti postupu krajského súdu, realizovaného bezprostredne po vydaní uznesenia sp. zn. 2 Ntc 5/2009 z 15. decembra 2009, kde krajský súd umožnil, aby bol sťažovateľ vydaný do Českej republiky na trestné stíhanie napriek tomu, že uvedené rozhodnutie v tom čase nebolo právoplatné a ani vykonateľné, keďže proti nemu bola sťažovateľom podaná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, ktorý mal podľa vtedy platného a účinného ustanovenia § 21 ods. 6 zákona o európskom zatýkacom rozkaze odkladný účinok a o tejto sťažnosti ešte nebolo rozhodnuté. Ústavný súd rozhodol o predmetnej námietke, resp. o časti ústavnej sťažnosti, ktorá túto námietku obsahovala uznesením sp. zn. III. ÚS 363/2017 z 30. mája 2017 tak, že ju odmietol ako podanú oneskorene.

18. Vzhľadom na skutočnosti uvedené v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd, vychádzajúc z § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojitosti s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, ústavnú sťažnosť v označenej časti namietaného porušenía práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 a jeho uznesením z 15. decembra 2009 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 30/2016

19. Z evidencie rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že námietku porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 30/2016 s'ťažovateľ formuloval už vo svojej predchádzajúcej ústavnej s'ťažnosti, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. III. ÚS 363/2017 z 30. mája 2017 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

20. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd, vychádzajúc z § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojitosti s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, ústavnú s'ťažnosť v označenej časti namietaného porušenia práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Ntc 5/2009 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 30/2016 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 30/2016 zo 14. septembra 2016

21. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú s'ťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa s'ťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto

písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

22. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 30/2016 zo 14. septembra 2016 nadobudlo právoplatnosť vyhlásením 14. septembra 2016 [§ 184 ods. 1 písm. b) bod 3, § 185 ods. 2 a § 177 písm. d) Trestného poriadku v spojení s § 180 a s § 171 ods. 4 Trestného poriadku]. Sťažovateľovi bolo predmetné uznesenie podľa jeho vlastného vyjadrenia doručené 23. septembra 2016. Sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 12. februára 2019 (podaná na poštovú prepravu 11. februára 2019), teda po vyše dvoch rokoch od právoplatnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, resp. po vyše dvoch rokoch od doručenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi.

23. Ústavný súd sa na tomto mieste musel vysporiadať s relevantnou otázkou, či sťažnosť smerujúca proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nie je podaná oneskorene.

24. Ústavný súd si je vedomý právneho názoru, ktorý opakovane vo svojej judikatúre vyslovil [akcentujúc pritom závery rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská v. Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, najmä jeho body 51, 53, 54] a podľa ktorého, majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní, bude sťažovateľovi lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (porov. napr. III. ÚS 114/2010, I. ÚS 165/2010). Tieto závery sa však nemôžu vzťahovať na situáciu, keď právny poriadok explicitne vylučuje podanie mimoriadneho opravného prostriedku (napr. dovolania) voči určitému rozhodnutiu, resp. je vylúčená možnosť, aby najvyšší súd posúdil prípustnosť dovolania s ohľadom na dovolacie dôvody, keďže jeho neprípustnosť je daná *ex lege* bez ohľadu na prítomnosť

dovolacích dôvodov. Ide o situáciu upravenú Trestným poriadkom v ustanoveniach § 368 ods. 1 a 2 citovaného zákona v spojení s ustanovením § 382 písm. f) citovaného zákona, kde Trestný poriadok taxatívne (v § 368 ods. 2) vypočítava rozhodnutia (ak Trestný poriadok neustanovuje inak), voči ktorým je prípustné dovolanie (za splnenia podmienok ustanovených v § 368 ods. 1 v spojení s ustanoveniami § 371 Trestného poriadku). *A contrario* je teda voči iným rozhodnutiam druhostupňového súdu dovolanie neprípustné (ak Trestný zákon neustanovuje inak) bez ohľadu na to, či sú, alebo nie sú naplnené dovolacie dôvody upravené v ustanoveniach § 371 Trestného poriadku a dovolací súd je povinný odmietnuť dovolanie bez preskúmania veci a bez ohľadu na prítomnosť dovolacích dôvodov (obdobne pozri sp. zn. II. ÚS 2/2015).

25. Sťažovateľ podal dovolanie proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 30/2016 zo 14. septembra 2016, ktorým najvyšší súd zamietol sťažnosť proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Ntc 5/2009 z 15. decembra 2009 o vydaní sťažovateľa na trestné stíhanie do Českej republiky. Proti predmetnému druhostupňovému uzneseniu najvyššieho súdu nie je v zmysle ustanovenia § 368 ods. 2 Trestného poriadku dovolanie prípustné, čo konštatoval dovolací súd vo svojom uznesení sp. zn. 1 TdoV 9/2018 z 29. novembra 2018. Pre úplnosť ústavný súd dopĺňa, že Trestný poriadok neupravuje odlišne uvedené závery ani v treťom diele ôsmej hlavy tretej časti Trestného poriadku (§ 393 až § 405a) upravujúcom obnovu konania. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ (zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) mohol a mal vedieť, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu nie je prípustné a podané dovolanie bude odmietnuté pre neprípustnosť vyplývajúcu z Trestného poriadku. Keďže proti druhostupňovému uzneseniu najvyššieho súdu dovolanie právny poriadok explicitne vylučoval, bol sťažovateľ oprávnený podať ústavnú sťažnosť ústavnému súdu priamo proti napadnutému druhostupňovému uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 30/2016 zo 14. septembra 2016 v lehote predpokladanej ustanovením § 124 zákona o ústavnom súde.

26. Sumarizujúc už uvedené, ústavný súd uzatvára, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 30/2016 zo 14. septembra 2016 je nutné považovať za podanú oneskorene, keďže ústavná sťažnosť

nebola podaná v lehote určenej ustanovením § 124 zákona o ústavnom súde a lehotu na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno na základe podaného dovolania a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o jeho neprípustnosti považovať za zachovanú z dôvodov uvedených v bodoch 24 a 25 odôvodnenia tohto uznesenia (obdobne pozri sp. zn. II. ÚS 2/2015). Ústavný súd tak ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 30/2016 zo 14. septembra 2016 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 9/2018 a jeho uznesením z 29. novembra 2018

27. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti predstrel námietku porušenia všetkých označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní a dovolacím rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorú opiera o repetíciu argumentov, ktoré predstrel vo vzťahu k druhostupňovému postupu a uzneseniu najvyššieho súdu v spojení s prvostupňovým postupom a uznesením krajského súdu (rozhodovanie o vydaní sťažovateľa na trestné stíhanie do Českej republiky). Sťažovateľ s odkazom na uvedenú argumentáciu hodnotí dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu ako nezákonné, pričom túto argumentáciu rozširuje aj o námietku porušenia jeho základného práva na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom, ktorú opiera o tvrdenie, že o jeho dovolaní rozhodovali sudcovia, ktorí mali byť v zmysle relevantnej právnej úpravy z konania a rozhodovania o ním uplatnenom dovolaní vylúčení.

28. Z obsahu odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 TdoV 9/2018 z 29. novembra 2018 vyplýva, že najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku s odôvodnením, že bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odkazujúc pritom na ustanovenia § 368 ods. 2 Trestného

poriadku taxatívne vymedzujúce skupinu rozhodnutí, voči ktorým právna úprava podanie dovolania pripúšťa.

29. K ochrane základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá je ústavným súdom poskytovaná v rámci konania o sťažnostiach fyzických a právnických osôb podľa čl. 127 ústavy, poukazuje ústavný súd na svoju ustálenú judikatúru zakotvujúcu tieto základné postuláty:

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy) [napr. III. ÚS 406/2014].

Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy (ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon) a aby bolo toto rozhodovanie zároveň pokryté jej ústavne konformným výkladom a aplikáciou (napr. III. ÚS 406/2014).

Rámec povinností orgánov verejnej moci, proti ktorým smeruje právo na súdnu a inú právnu ochranu, upravuje čl. 2 ods. 2 ústavy, zakotvujúci princíp právneho štátu – viazanosť verejnej moci právom, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Každé konanie súdu, resp. iného orgánu verejnej moci, ktoré nie je v súlade so zákonom, t. j. ak orgán verejnej moci nekoná v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, protirečí príkazu ústavnej normy (napr. III. ÚS 406/2014).

30. Ústavný súd konštatuje, že explicitná právna úprava (§ 368 ods. 2 Trestného poriadku) jasne vymedzuje skupinu rozhodnutí, voči ktorým je možné dovolanie uplatniť, pričom uznesenie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu (resp. uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté o sťažnosti sťažovateľa podanej voči takémuto uzneseniu) celkom zjavne do uvedenej kategórie rozhodnutí nepatrí. Najvyšší súd, ktorý aplikoval dotknuté

ustanovenia Trestného poriadku a odmietol podané dovolanie konštatujúc, že sťažovateľ podal dovolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, postupoval v plnom súlade so zákonom, tak ako mu to ukladá relevantná právna norma. Najvyšší súd, ktorý postupoval spôsobom, ktorý mu ukladá zákon, nemohol nijakým spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani do ďalších v sťažnosti namietaných práv (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 373/2018). V tejto súvislosti je celkom bezpredmetné zaoberať sa čiastkovou námietkou sťažovateľa o porušení jeho základného práva na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom. Základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy totiž nie je samoúčelné, jeho účelom je zaistenie spravodlivosti konania. V okolnostiach veci sťažovateľa je celkom nepochybné, že najvyšší súd, ktorý aplikoval relevantnú právnu normu, ktorej text je absolútne jasný (bez potreby akejkoľvek interpretácie) a prijal rozhodnutie, ktoré s touto právnou normou plne korešponduje, spravodlivosť dovolacieho konania, ktoré je konečným cieľom práva na nestranný súd, nepochybne naplnil.

31. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

32. Vychádzajúc z uvedených čiastkových záverov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia všetkých označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 TdoV 9/2018 a jeho uznesením z 29. novembra 2018 ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

33. V závere sa ústavný súd vysporiadal aj so žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú prax, v zmysle ktorej je jednou z podmienok vyhovenia žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom skutočnosť, že v jeho prípade nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže ústavný súd, tak ako to je uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia, skonštatoval dôvody pre odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa pre jej neprípustnosť, oneskorenosť a zjavnú neopodstatnenosť, teda jej zjavnú bezúspešnosť, bolo bez právneho významu sa žiadosťou sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu zaoberať.

34. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2019